Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (tredje avdelningen)

den 17 december 2014*

”Återförvisning efter ogiltigförklaring — Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik — Restriktiva åtgärder mot vissa med Usama bin Ladin, nätverket al-Qaida och talibanerna associerade personer och enheter — Förordning (EG) nr 881/2002 — Frysning av penningmedel och andra ekonomiska resurser för en person upptagen i en förteckning som upprättats av ett av Förenta nationernas organ — Införande av namnet på denna person i förteckningen i bilaga I till förordning (EG) nr 881/2002 — Talan om ogiltigförklaring — Upptagande till sakprövning — Tidsfrist för väckande av talan — Överskridande — Ursäktligt misstag — Grundläggande rättigheter — Rätt till försvar — Rätt till ett effektivt domstolsskydd — Rätt till respekt för egendom — Rätt till respekt för privat- och familjeliv”

I mål T-127/09 RENV,

Abdulbasit Abdulrahim, London (Förenade kungariket), företrädd av P. Moser, QC, E. Grieves, barrister, H. Miller och R. Graham, solicitors,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av E. Finnegan och G. Étienne, båda i egenskap av ombud,

och

Europeiska kommissionen, företrädd av E. Paasivirta och G. Valero Jordana, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående, ursprungligen, *dels* en talan om delvis ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 881/2002 av den 27 maj 2002 om införande av vissa särskilda restriktiva åtgärder mot vissa med Usama bin Ladin, nätverket al-Qaida och talibanerna associerade personer och enheter och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 467/2001 om förbud mot export av vissa varor och tjänster till Afghanistan, skärpning av flygförbudet och förlängning av spärrandet av tillgångar och andra finansiella medel beträffande talibanerna i Afghanistan (EGT L 139, s. 9), i ändrad lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 1330/2008 av den 22 december 2008 om ändring för hundratredje gången av förordning nr 881/2002 (EUT L 345, s. 60), eller av förordning nr 1330/2008, i den del den berör sökanden, *dels* en talan om ersättning för den skada som han påstår sig ha lidit på grund av dessa rättsakter,

meddelar

* Rättegångsspråk: engelska.

TRIBUNALEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden S. Papasavvas samt domarna N. J. Forwood (referent) och E. Bieliūnas,

justitiesekreterare: handläggaren S. Spyropoulos,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 4 februari 2014,

följande

Dom

Bakgrunden till tvisten och förfarandet före återförvisandet

1 Den 21 oktober 2008 upptogs Abdulbasit Abdulrahim i en förteckning som upprättats av den sanktionskommitté som inrättats genom Förenta nationernas säkerhetsråds resolution 1267 (1999) av den 15 oktober 1999 om situationen i Afghanistan (nedan kallad sanktionskommitténs förteckning). Upptagandet i förteckningen var föremål för pressmeddelande SC/9481 från sanktionskommittén. Pressmeddelandet offentliggjordes den 23 oktober 2008.

2 Genom kommissionens förordning (EG) nr 1330/2008 av den 22 december 2008 om ändring för hundratredje gången av rådets förordning (EG) nr 881/2002 om införande av vissa särskilda restriktiva åtgärder mot vissa med Usama bin Ladin, nätverket al-Qaida och talibanerna associerade personer och enheter (EUT L 345, s. 60), upptogs Abdulbasit Abdulrahim sålunda i förteckningen över personer och enheter vilkas penningmedel och andra ekonomiska tillgångar skulle frysas i enlighet med rådets förordning (EG) nr 881/2002 av den 27 maj 2002 om införande av vissa särskilda restriktiva åtgärder mot vissa med Usama bin Ladin, nätverket al-Qaida och talibanerna associerade personer och enheter och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 467/2001 om förbud mot export av vissa varor och tjänster till Afghanistan, skärpning av flygförbudet och förlängning av spärrandet av tillgångar och andra finansiella medel beträffande talibanerna i Afghanistan (EGT L 139, s. 9) (nedan kallad den omtvistade förteckningen).

3 I punkt 1 i bilagan till förordning nr 1330/2008 motiveras införandet enligt följande:

”Övriga upplysningar: a) …, b) samlar in medel till förmån för Libyan Islamic Fighting Group, c) har haft ledande befattningar inom [Libyan Islamic Fighting Group] i Förenade kungariket, d) associerad med ledarna för hjälporganisationen SANABEL, Ghuma Abd’rabbah, Taher Nasuf och Abdulbaqi Mohammed Khaled samt med medlemmar av [Libyan Islamic Fighting Group] i Förenade kungariket, bl.a. Ismail Kamoka, som är en framträdande medlem av [Libyan Islamic Fighting Group] i Förenade kungariket som dömdes i Förenade kungariket i juni 2007 för finansiering av terrorism.”

4 I skäl 5 i förordning nr 1330/2008 anges att ”[e]ftersom [sanktionskommitténs] förteckning inte innehåller uppgift om aktuell adress för de berörda fysiska personerna bör ett tillkännagivande offentliggöras i Europeiska unionens officiella tidning så att dessa personer ges tillfälle att kontakta kommissionen, och kommissionen kan meddela dem grunderna för denna förordning, ge de berörda personerna tillfälle att lämna synpunkter på dessa grunder och se över förordningen mot bakgrund av inkomna synpunkter och annan eventuell tillgänglig information”. Tillkännagivandet offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 30 december 2008 (C 330, s. 160).

5 Abdulbasit Abdulrahim väckte, genom ansökan som i undertecknat original inkom till förstainstansrättens kansli den 15 april 2009, talan mot Europeiska unionens råd och Europeiska kommissionen med yrkande om ogiltigförklaring av förordning nr 881/2002, i dess lydelse enligt

förordning nr 1330/2008, eller av förordning nr 1330/2008, i den mån han berörs av dessa rättsakter. Abdulbasit Abdulrahim yrkade även ersättning för den skada han påstår sig ha lidit på grund av dessa rättsakter. Målet registrerades som nummer T-127/09.

6 Efter att ha delgetts ansökan och därigenom fått kännedom om Abdulbasit Abdulrahims adress, skickade kommissionen skälen för att han upptogs i den omtvistade förteckningen till honom i en skrivelse av den 3 juli 2009. I bilagan till denna skrivelse, som hade rubriken ”Skäl för införande” (nedan kallad redogörelsen för skälen), angavs följande:

”Adbulbasit Abdulrahim … upptogs i [sanktionskommitténs] förteckning den 21 oktober 2008 med tillämpning av paragraferna 1 och 2 i resolution 1822 (2008) [som antagits av Förenta nationernas säkerhetsråd], såsom associerad till Libyan Islamic Fighting Group (LIFG) … för att ha deltagit i finansiering, planering, underlättande, förberedelse eller utförande av handlingar eller verksamhet genom, tillsammans med, i dess namn, för dess räkning eller till stöd för denna enhet.

Övriga upplysningar Libyan Islamic Fighting Group (LIFG …) är en extrem islamistisk grupp som bildades år 1990. Det ursprungliga syftet för [Libyan Islamic Fighting Group] var att ersätta överste Khadaffis styre med en sträng islamisk stat. Under 1990-talet genomförde [Libyan Islamic Fighting Group] flera operationer i Libyen, bland annat ett försök att mörda överste Khadaffi år 1996. Till följd av åtgärder av den libyska regeringen, vilka ledde till att ett antal medlemmar i [Libyan Islamic Fighting Group] dödades eller arresterades, lämnade många medlemmar i [Libyan Islamic Fighting Group] Libyen. Den 3 november 2007 gick [Libyan Islamic Fighting Group] formellt samman med al-Qaida. Sammanslagningen meddelades via en jihadistisk websida ansluten till al-Qaida (mediagruppen Al-Saheb). Sammanslagningen meddelades genom två videoklipp; det första genom al-Qaidas andreman, Ayman Al-Zawahiri, och det andra genom Abu Laith Al Libi, som då var en framstående medlem av [Libyan Islamic Fighting Group] och en framstående mujahedinledare och tränare för al-Qaida i Afghanistan. Han dödades genom en amerikansk missilattack i januari 2008. [Libyan Islamic Fighting Group] är en del av al-Qaida-rörelsen som fortsätter att hota den internationella säkerheten och freden. Följaktligen upptog Förenta nationerna den 6 oktober 2001 [Libyan Islamic Fighting Group] i sin konsoliderade förteckning över enheter med kopplingar till al-Qaida. [Libyan Islamic Fighting Group] har i Förenade kungariket förbjudits såsom terroristorganisation med stöd av Terrorism Act 2000, från och med den 14 oktober 2005. Genom ett medvetet deltagande i en enhet med kopplingar till al-Qaida och dess terroristaktiviteter uppfyller Adbulbasit Abdulrahim kriterierna för ett upptagande av [sanktionskommittén]. Enligt den information som Förenade kungarikets regering innehar anses Abdulbasit Abdulrahim vara en islamistisk extremist som är inblandad i verksamhet som har samband med terrorism. Han har tidigare innehaft höga befattningar inom Libyan Islamic Fighting Group och fortsätter att ha nära kontakt med framstående företrädare för [Libyan Islamic Fighting Group] i Förenade kungariket. Han är associerad med cheferna på hjälporganisationen SANABEL – en libysk organisation för välgörande ändamål som av Förenta nationerna har utpekats som organ för insamling av pengar till förmån för [Libyan Islamic Fighting Group] … Han är även nära associerad med Ghuma Abd’rabbah, Tahir Nassuf och Abdulbaqi Mohammed Khaled, som samtliga har upptagits i Förenta nationernas förteckning ... Bland de personer som Abdulbasit Abdulrahim är nära förbunden med finns Ismail Kamoka, en ledare för [Libyan Islamic Fighting Group] i Förenade kungariket. Den 11 juni 2007 erkände sig Ismail Kamoka skyldig i Förenade kungariket till att ha ’ingått ett avtal eller ha omfattats av ett avtal om att ställa egendom till tredje mans förfogande i strid med section 17 i Terrorism Act 2000’. De närmare omständigheterna för brottet var att Ismail Kamoka, tillsammans med två andra personer, ’den 3 oktober 2005 eller före detta datum, ingick eller omfattades av ett avtal enligt vilket egendom

ställdes eller skulle ställas till tredje mans förfogande, med kännedom eller med skälig misstanke om att den var avsedd för terroriständamål, eller eventuellt skulle komma att användas för sådant ändamål'. Ismail Kamoka dömdes till fängelse i tre år och nio månader för detta brott. …"

7 Den av kommissionen sålunda skickade redogörelsen för skälen motsvarar skälen för upptagande som bilagts de skrivelser som Foreign and Commonwealth Office of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland (nedan kallad FCO) skickade till Abdulbasit Abdulrahim den 5 november 2008 och den 23 februari 2009. Den motsvarar även skälen för upptagande som föregick införandet av Abdulbasit Abdulrahims namn i den förteckning som upprättats av sanktionskommittén, såsom den offentliggjordes den 9 mars 2009.

8 Genom särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 30 juli 2009 framställde kommissionen, med stöd av artikel 114 i förstainstansrättens rättegångsregler, en invändning om rättegångshinder.

9 Abdulbasit Abdulrahim besvarade kommissionens skrivelse av den 3 juli 2009 genom en skrivelse som upprättats av hans advokater, daterad den 19 augusti 2009, vilken innehöll ett antal bilagor som syftade till att tillbakavisa kommissionens påståenden.

10 Den 17 december 2009 beslutade tribunalen (sjunde avdelningen) att låta beslutet i anledning av invändningen om rättegångshinder anstå till den slutliga domen samt förordnade att beslutet om rättegångskostnader skulle anstå.

11 Genom beslut av ordföranden på förstainstansrättens sjunde avdelning den 26 oktober 2009 beviljades Abdulbasit Abdulrahim rättshjälp och J. Jones och M. Arani utsågs att företräda honom. Genom beslut av ordföranden på tribunalens sjunde avdelning den 14 april 2010, ändrades beslutet av den 26 oktober 2009 på så sätt att J. Jones och M. Arani utsågs att biträda Abdulbasit Abdulrahim i egenskap av advokater. Enligt punkt 2 i beslutsdelen av det nya beslutet utsågs H. Miller och E. Grieves att i egenskap av advokater företräda Abdulbasit Abdulrahim från och med den 11 mars 2010.

12 I beslut av den 3 mars 2010 avslog ordföranden på tribunalens sjunde avdelning en begäran från rådet om att ett "kompletterande svaromål", vilket inkommit till tribunalens kansli den 5 februari 2010, skulle tillföras handlingarna i målet. Rådet invände mot detta beslut i en skrivelse av den 16 mars 2010.

13 I samband med att sammansättningen av tribunalens avdelningar ändrats från och med det nya rättsåret, förordnades referenten att tjänstgöra på andra avdelningen, och målet tilldelades följaktligen denna avdelning.

14 Den 22 december 2010 beslutade sanktionskommittén att stryka Abdulbasit Abdulrahins namn från sin förteckning.

15 Den 6 januari 2011 ingav Abdulbasit Abdulrahims advokater en skrivelse till kommissionen med en begäran om att Abdulbasit Abdulrahim skulle avföras från den omtvistade förteckningen.

16 Genom kommissionens förordning (EU) nr 36/2011 av den 18 januari 2011 om ändring för hundrafyrtiotredje gången av förordning nr 881/2002 (EUT L 14, s. 11) ströks Abdulbasit Abdulrahims namn från den omtvistade förteckningen.

17 Genom handling som inkom till tribunalens kansli den 9 mars 2011 ansökte Abdulbasit Abdulrahim om ytterligare rättshjälp med stöd av artikel 94 rättegångsreglerna för att kunna driva talan vidare. Ansökan beviljades delvis genom beslut av ordföranden på tribunalens andra avdelning av den 10 juni 2011.

18 Kommissionen tillställde tribunalen en kopia av förordning nr 36/2011 genom en skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 27 juli 2011.

19 Genom en skrivelse från tribunalens kansli av den 17 november 2011 gavs parterna tillfälle att yttra sig skriftligen om konsekvenserna av antagandet av förordning nr 36/2011 vad särskilt gäller ändamålet med talan. Parterna efterkom denna begäran inom den utsatta fristen.

20 I beslut av den 28 februari 2012 (nedan kallat beslutet om att det saknas anledning att döma i saken) fastställde tribunalen (andra avdelningen) att det inte längre fanns anledning att pröva yrkandet om ogiltigförklaring, och att det därvid inte var nödvändigt att dessförinnan avgöra huruvida detta yrkande kunde upptas till sakprövning. När det gäller skadeståndsyrkandet, lämnade tribunalen yrkandet utan bifall, eftersom det var uppenbart att det under alla omständigheter saknade grund. Vidare beslutade tribunalen dels att fördela rättegångskostnaderna rörande yrkandet om ogiltigförklaring, dels att förplikta Abdulbasit Abdulrahim att ersätta samtliga rättegångskostnader rörande skadeståndsyrkandet.

21 Genom en skrivelse som inkom till domstolens kansli den 13 maj 2012 överklagade Abdulbasit Abdulrahim beslutet om att det saknas anledning att döma i saken.

22 I dom av den 28 maj 2013 i mål C-239/12 P, Abdulrahim mot rådet och kommissionen (nedan kallad domen om återförvisning), upphävde domstolen beslutet om att det inte längre fanns anledning att döma i saken såvitt avser talan om ogiltigförklaring, och återförvisade målet till tribunalen för förnyad prövning av den talan om ogiltigförklaring som väckts av Abdulbasit Abdulrahim. Domstolen förordnade vidare att beslutet om rättegångskostnader skulle anstå. Domstolen fann att tribunalen hade gjort en felaktig rättstillämpning när den slog fast att Abdulbasit Abdulrahim inte längre hade något intresse av att få saken prövad i och med antagandet av förordning nr 36/2011.

Förfarandet och parternas yrkanden efter återförvisningen

23 Målet tilldelades tribunalens andra avdelning. I samband med att sammansättningen av tribunalens avdelningar ändrats från och med det nya rättsåret, förordnades referenten att tjänstgöra på tredje avdelningen, och målet tilldelades följaktligen denna avdelning.

24 I enlighet med artikel 119.1 i rättegångsreglerna har parterna inkommit med skriftliga inlagor.

25 I yttrande som inkom till tribunalens kansli den 13 augusti 2013 har Abdulbasit Abdulrahim yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara förordning nr 1330/2008 i den del den avser honom, och

— bevilja honom ersättning för rättegångskostnaderna i förfarandet vid tribunalen, såväl före som efter domstolens återförvisning, och i vart fall i förfarandet vid domstolen.

26 I yttrande som inkom till tribunalens kansli den 30 september 2013, har rådet yrkat att tribunalen ska avvisa talan om ogiltigförklaring och förplikta Abdulbasit Abdulrahim att ersätta rättegångskostnaderna i detta förfarande.

27 I ett yttrande som inkom till tribunalens kansli den 27 september 2013, har kommissionen yrkat att tribunalen ska avvisa talan om ogiltigförklaring och förplikta Abdulbasit Abdulrahim att ersätta rättegångskostnaderna.

28 På grundval av referentens rapport beslutade tribunalen (tredje avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet och förelade, i enlighet med de bestämmelser om åtgärder för processledning som föreskrivs i artikel 64 i rättegångsreglerna, svarandena att i förekommande fall inkomma med samtliga uppgifter och all bevisning, oavsett om den är konfidentiell, som institutionerna skulle kunna förfoga över angående de påstådda omständigheter som angetts i sanktionskommitténs redogörelse för skälen och som institutionerna anser är relevanta för den prövning som tribunalen ska genomföra inom ramen för de villkor och begränsningar som fastställts av domstolen i dom av den 18 juli 2013 i de förenade målen C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, kommissionen m.fl. mot Kadi (nedan kallad domen i målet Kadi II). Svarandena efterkom detta föreläggande inom föreskriven tid.

29 Parterna utvecklade sin talan och besvarade tribunalens frågor vid förhandlingen den 4 februari 2014. Efter förhandlingen avslutades det muntliga förfarandet och tribunalen gick till överläggning.

Faktiska omständigheter

30 Abdulbasit Abdulrahim har gjort gällande att han är medborgare i Förenade kungariket men är född i Libyen. På begäran av Förenade kungariket upptogs han först i sanktionskommitténs förteckning och därefter i den omtvistade förteckningen i egenskap av en person som misstänktes stödja terrorism. Införandet motiverades ursprungligen, såsom angavs i en skrivelse från FCO av den 5 november 2008, med att sökanden var medlem i Libyan Islamic Fighting Group (nedan kallad LIFG), att denna enhet var kopplad till al-Qaida och att sökanden således uppfyllde kriterierna för att sanktionskommittén skulle uppta honom i sin förteckning. Sedan den 4 november 2009 har FCO emellertid aktivt verkat för att hans namn ska strykas från sanktionskommitténs förteckning.

31 Abdulbasit Abdulrahim har i övrigt gjort gällande att han aldrig har varit föremål för något åtal i Förenade kungariket eller någon annanstans rörande hans påstådda inblandning i nätverket al-Qaida eller i terrorism. Han har således aldrig kunnat bevisa sin oskuld.

Rättslig bedömning

Avgränsningen av förevarande talan efter domstolens återförvisning

32 Såsom rådet har framhållit överklagades inte tribunalens beslut angående skadeståndsyrkandet och därmed sammanhängande rättegångskostnader, vilket ingick i beslutet om att det saknas anledning att döma i saken, och nämnda beslut har därför vunnit laga kraft. Därmed återstår endast för tribunalen att pröva yrkandet om ogiltigförklaring.

Upptagande till sakprövning

33 Det är i förevarande fall utrett att tvåmånadersfristen för att väcka talan enligt artikel 230 femte stycket EG – såsom den har beräknats av parterna från och med den fjortonde dagen efter den dag som förordning nr 1330/2008 offentliggjordes i EUT i enlighet med artikel 102.1 i rättegångsreglerna, och med en förlängning av fristen med tio dagar på grund av avstånd i enlighet med artikel 102.2 i rättegångsreglerna – löpte ut den 16 mars 2009.

34 Det är likaså utrett att en undertecknad kopia av ansökan med tillhörande bilagor inkom per telefax till kansliet den 16 mars 2009, att bestyrkta kopior av denna ansökan inkom till kansliet den 26 mars 2009 tillsammans med ett exemplar av ansökan försedd med en annan underskrift än den som fanns på kopian som inkom per telefax, och att det undertecknade originalet av ansökan inkom till förstainstansrättens kansli först den 15 april 2009, det vill säga efter utgången av fristen på tio dagar som löper från det att ansökan skickats per telefax, enligt artikel 43.6 i rättegångsreglerna.

35 Av detta följer att talan med hänsyn till nämnda bestämmelser väcktes efter det att fristen löpt ut.

36 Talan har väckts efter det att fristen löpte ut även om fristen inte beräknas från och med offentliggörandet av förordning nr 1330/2008 i EUT den 23 december 2008, såsom parterna har gjort i sina inlagor, utan istället beräknas från och med dagen för offentliggörandet av det meddelande som riktade sig till de berörda parterna i EUT den 30 december 2008 (se ovan punkt 4), såsom domstolen har fastslagit i dom av den 23 april 2013 i de förenade målen C-478/11 P–C–482/11 P, Gbagbo m.fl. mot rådet, punkterna 53–59).

37 Det framgår emellertid av handlingarna i målet och de förklaringar som lämnats av Abdulbasit Abdulrahim i bland annat en skrivelse till kansliet den 8 maj 2009, vilka styrks av bevisning som bilagts skrivelsen, att sökandens advokater vände sig till ett postföretag som är ett dotterbolag till den ursprungliga postoperatören i Förenade kungariket (nedan kallad postoperatören) den 16 mars 2009 cirka klockan 17.00 för att skicka det undertecknade originalet av ansökan och bestyrkta kopior av denna till förstainstansrättens kansli i Luxemburg. Postadressen till kansliet var korrekt angiven på det kuvert från postoperatören som använts för detta ändamål, och priset för tjänsten, 37,29 brittiska pund (GBP), hade erlagts.

38 Den 25 mars 2009 kontaktade förstainstansrättens kansli Abdulbasit Abdulrahims advokater per telefon för att meddela att de ännu inte mottagit de handlingar som lämnats till postoperatören. Nämnda advokater skickade då samma dag nya bestyrkta kopior av ansökan till förstainstansrättens kansli med det internationella kurirföretaget DHL. Vid detta tillfälle skickade de till förstainstansrättens kansli ett exemplar av ansökan som hade en ny originalunderskrift som dock skilde sig från den underskrift som fanns på originalet. Dessa handlingar inkom till förstainstansrättens kansli den 26 mars 2009.

39 Det har senare framkommit, av hittills oförklarliga skäl, att postoperatören inte hade genomfört transporten av de berörda handlingarna, vilka hade skickats tillbaka till Abdulbasit Abdulrahims advokater den 14 april 2009, utan någon förklaring. Samma dag kontaktade dessa advokater på nytt DHL, som levererade det undertecknade originalet av ansökan till förstainstansrättens kansli redan dagen därpå.

40 Ordföranden på tribunalens sjunde avdelning konstaterade i det ovannämnda beslutet om rättshjälp av den 26 oktober 2009, att det inte kunde uteslutas att dessa omständigheter och förklaringar styrker att det föreligger oförutsebara omständigheter eller force majeure i den mening som avses i artikel 45 i domstolens stadga, alternativt ett ursäktligt misstag som hindrat Abdulbasit Abdulrahim från att inge det undertecknade originalet av ansökan till förstainstansrättens kansli inom fristen på tio dagar från det att kopian av detta original skickats per telefax, såsom föreskrivs i artikel 43.6 i rättegångsreglerna.

41 Rådet och kommissionen har emellertid vidhållit att de omständigheter som anförts av Abdulbasit Abdulrahim inte kan anses utgöra exceptionella omständigheter, oförutsebara omständigheter eller force majeure i den mening som avses i artikel 45 andra stycket i domstolens stadga och i fast rättspraxis.

42 För det första valde Abdulbasit Abdulrahim att använda den minst tillförlitliga tjänsten hos postoperatören när det gäller leveranstider och möjlighet att följa försändelsen. Det mottagningskvitto som bilagts advokaternas skrivelse av den 8 maj 2009 visar nämligen att den valda tjänsten är en tjänst utan någon möjlighet att följa försändelsen. Av postoperatörens websida framgår det dessutom att denna tjänst innebär en leveranstid på minst fyra dagar, medan de två andra tjänsterna som erbjuds av detta bolag medger att försändelsen kan följas och har leveranstider på mellan en och tre dagar.

43 Abdulbasit Abdulrahim har vidare inte kontrollerat med förstainstansrättens kansli huruvida originalet av ansökan verkligen hade inkommit inom fristen. Han agerade inte förrän han erhållit ett telefonsamtal från kansliet. Vid denna tidpunkt, det vill säga dagen före fristens utgång, var det redan för sent att få tillbaka originalet av ansökan från postoperatören och skicka det på nytt till förstainstansrätten inom fristen.

44 Mot denna bakgrund anser kommissionen att Abdulbasit Abdulrahim inte kan åberopa det förhållandet att posttjänsten var felaktig eller bristfällig för att undgå att talan ska avvisas.

45 Tribunalen erinrar om att det följer av fast rättspraxis att artikel 45 i domstolens stadga är tillämplig när det är fråga om onormala svårigheter som äger rum oberoende av vederbörandes vilja och som framstår som oundvikliga även om skälig omsorg iakttas (domstolens dom av den 9 februari 1984 i mål 284/82, Acciaierie e Ferriere Busseni mot kommissionen, REG 1984, s. 557, punkt 11; av den 26 november 1985 i mål 42/85, Cockerill-Sambre mot kommissionen, REG 1985, s. 3749, punkt 10, och domstolens beslut av den 8 november 2007 i mål C-242/07 P, Belgien mot kommissionen, REG 2007, s. I-9757, punkterna 16 och 17). Domstolen har nyligen erinrat om att det ankommer på den berörda personen att styrka att det har förelegat onormala och oförutsebara omständigheter som ligger utanför vederbörandes kontroll, vilka har gjort det omöjligt för honom eller henne att iaktta den tidsfrist för väckande av talan som föreskrivs i artikel 263 sjätte stycket FEUF. Enligt domstolen ankommer det även på den berörda personen att styrka att han eller hon inte kunde skydda sig mot följderna av dessa omständigheter genom att vidta lämpliga åtgärder utan orimliga uppoffringar (domen i de ovannämnda förenade målen Gbagbo m.fl. mot rådet, punkt 72). I synnerhet bör aktören noggrant övervaka hur förfarandet framskrider och, bland annat, omsorgsfullt iaktta föreskrivna tidsfrister (domstolens dom av den 22 september 2011 i mål C-426/10 P, Bell & Ross mot harmoniseringsbyrån, REU 2011, s. I-8849, punkt 48 och där angiven rättspraxis).

46 I förevarande fall framgår det av de faktiska omständigheter och förhållanden som återgetts ovan i punkterna 37–39 samt av handlingarna i målet att Abdulbasit Abdulrahims advokater iakttog sådan skälig omsorg som krävs och särskilt att de till punkt och pricka följde punkt 7 i Praktiska anvisningar till parterna. Däri anges att ansökan i original ”skall sändas utan dröjsmål, genast efter översändandet av kopian [per telefax]”. Det undertecknade originalet av ansökan överlämnades för postbefordran den 16 mars 2009, det vill säga samma dag som kopian skickades per telefax.

47 Tribunalen finner vidare att nämnda advokater rimligen kunde förvänta sig att det undertecknade originalet skulle ankomma till förstainstansrättens kansli inom kortare tid än de tio dagar som de hade på sig för att inge originalet från och med den 16 mars 2009. De vände sig nämligen för detta ändamål till ett erkänt tillförlitligt företag, som är ett dotterbolag till den ursprungliga postoperatören i Förenade kungariket. Postoperatören anger för övrigt på sin websida att företaget normalt levererar försändelser till Luxemburg, inom ramen för sin standardtjänst, vilken var den som Abdulbasit Abdulrahims advokater valt, inom fyra till sex dagar, det vill säga inom betydligt kortare tid än de tillgängliga tio dagarna. Detta gav dem en god säkerhetsmarginal.

48 Visserligen erbjuder postoperatören två andra internationella posttjänster, såsom kommissionen och rådet har påpekat. Dessa tjänster, som är betydligt dyrare, garanterar i normalfallet leverans av en sådan försändelse inom två till tre dagar och medger dessutom att leveransen kan följas (*tracking*).

49 Det kan emellertid inte krävas av sökanden – särskilt då denne åtnjuter rättshjälp, vilket är fallet i detta mål – att denne ska välja den dyraste av de internationella posttjänster som erbjuds av en postoperatör, när en billigare tjänst som erbjuds av samma operatör i princip framstår som lämplig för att säkerställa leverans av det undertecknade originalet av ansökan till kansliet inom den föreskrivna fristen.

50 När det gäller det förhållandet att Abdulbasit Abdulrahims advokater inte försäkrade sig, genom att kontakta kansliet, om att det undertecknade originalet av ansökan verkligen hade kommit fram, är detta inte avgörande med hänsyn till rättspraxis. Enligt rättspraxis krävs det inte särskilt att en sådan

åtgärd ska vidtas, i synnerhet eftersom fristerna i princip har antagits för att de ska användas fullt ut (domstolens dom av den 19 april 1988 i mål 71/87, Inter-Kom, REG 1988, s. 1979, punkt 20, och förstainstansrättens dom av den 20 juni 2006 i mål T-251/04, Grekland mot kommissionen, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 53).

51 Under alla omständigheter fanns det inget som Abdulbasit Abdulrahims advokater hade kunnat göra – på grund av felet som sådant – för att avhjälpa det fel som postoperatören gjort sig skyldig till, sedan det undertecknade originalet av ansökan väl överlämnats till detta företag, eftersom det ifrågavarande originalet hade kommit bort och inte längre kunde återtas av advokaterna, oberoende av deras omsorg och ansträngningar för att med andra medel få det levererat till kansliet.

52 Den 25 mars 2009, liksom dagarna närmast före detta datum, hade Abdulbasit Abdulrahims advokater i själva verket enbart en enda ”möjlighet” för att försöka avhjälpa postoperatörens fel – om de inte endast ville vänta och hoppas att postoperatören hittar och levererar det borttappade originalet i tid – och det var att direkt till kansliet skicka ett exemplar av ansökan försedd med en ny underskrift i original, i syfte att ersätta det borttappade originalet. Detta var precis vad advokaterna gjorde, vilket de har redogjort för vid förhandlingen.

53 Tribunalen bedömer mot denna bakgrund att Abdulbasit Abdulrahims advokater har agerat med omsorg för att försöka avhjälpa den oförutsebara förlusten av det undertecknade originalet av ansökan och för att försöka iaktta de föreskrivna fristerna.

54 Omständigheterna i förevarande fall kan således anses utgöra sådana oförutsebara omständigheter som avses i rättspraxis, eftersom överskridandet av talefristen helt och uteslutande berodde på en hittills oförklarligt felaktig eller bristfällig postgång. Detta utgjorde en situation vilken normalt inte kan förutses och vilken sökanden med största omsorg försökte avhjälpa.

55 Tribunalen avslår därför den invändning om rättegångshinder som framställts av kommissionen med stöd av rådet.

Huruvida det skriftliga yttrande som ingetts av Abdulbasit Abdulrahim efter återförvisningen kan upptas till sakprövning

56 Rådet har påpekat att Abdulbasit Abdulrahims yttrande angående målets fortsatta handläggning ingavs till tribunalen genom e-postmeddelande den 26 juli 2013, medan det undertecknade originalet av detta yttrande ingavs efter utgången av den frist på tio dagar som fastställs i artikel 43.6 i rättegångsreglerna. Dagen för ingivandet av yttrandet ska således anses vara den 13 augusti 2013. Rådet anser följaktligen att detta yttrande inte kan upptas till prövning, eftersom det ingetts efter utgången av den frist på två månader som följer av artikel 119.1 a i rättegångsreglerna.

57 Tribunalen finner att rådet utgår från att nämnda frist på två månader från delgivningen av domen om återförvisning, med tillägg på grund av avstånd med tio dagar, löpte ut den 13 augusti 2013.

58 Det framgår emellertid av utredningen i målet att fristen faktiskt löpte ut denna dag, det vill säga den 13 augusti 2013. Abdulbasit Abdulrahim delgavs nämligen domen om återförvisning genom att den överlämnades till honom genom en rekommenderad försändelse vilken han undertecknade mottagandet av den 3 juni 2013. Fristen enligt artikel 119.1 a i rättegångsreglerna, med tillägg på grund av avstånd med tio dagar, löpte således ut den 13 augusti 2013.

59 Abdulbasit Abdulrahims yttrande inkom följaktligen den sista dagen inom fristen. Det saknas således anledning att inte uppta detta yttrande till prövning.

Prövning av talan om ogiltigförklaring i sak

60 Abdulbasit Abdulrahims har formellt anfört fyra grunder till stöd för sin talan om ogiltigförklaring. Den första grunden rör ett åsidosättande av hans rätt att yttra sig. Den andra grunden rör ett åsidosättande av rätten till en effektiv domstolsprövning och/eller rätten till en rättvis rättegång, som följer av artiklarna 6 och 13 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950 (Europakonventionen) och som återfinns i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Den tredje grunden avser ett åsidosättande av rätten att fritt nyttja sina tillgångar och sin egendom. Den fjärde grunden avser ett åsidosättande av rätten till respekt för privat- och familjeliv.

61 I punkt 75 i domen om återförvisning har domstolen i huvudsak framhållit att Abdulbasit Abdulrahim inte endast åberopat grunder som avser åsidosättandet av rätten till försvar, utan att han även ”bestritt att han har haft anknytning till al-Qaida”och att han ”hävdade att anledningen till att han införts i den omtvistade förteckningen helt enkelt var att han ingick i en grupp av flyktingar från Libyen, av vilka vissa, enligt vad myndigheterna i Förenade kungariket påstod, hade varit inblandade i terroristaktiviteter”.

62 När det gäller domstolsförfarandet fastslog domstolen i domen i målet Kadi II (punkt 119) att för det fall den berörda personen väcker talan för att bestrida lagenligheten av beslutet att uppta eller behålla hans eller hennes namn i den omtvistade förteckningen, ska unionsdomstolen, vid sin laglighetsprövning, av de skäl som legat till grund för beslutet, förvissa sig om att det föreligger faktiska omständigheter som utgör ett tillräckligt underlag för ett sådant beslut. Detta förutsätter en undersökning av de faktiska omständigheter som har åberopats i redogörelsen för skälen och som ligger till grund för nämnda beslut, vilket betyder att domstolskontrollen inte är begränsad till en abstrakt bedömning av huruvida de angivna skälen sannolikt är korrekta, utan avser huruvida dessa skäl, eller åtminstone ett skäl som i sig anses utgöra tillräckligt stöd för beslutet, är väl underbyggda.

63 Vid sin prövning ska unionsdomstolen härvid vid behov anmoda den behöriga unionsmyndigheten att inkomma med uppgifter eller bevisning, oavsett om det rör sig om hemliga handlingar, som är av relevans för unionsdomstolens prövning (domen i målet Kadi II, punkt 120; se även analogt, domstolens dom av den 4 juni 2013 i mål C-300/11, ZZ, punkt 59). Det var just i syfte att följa detta tillvägagångssätt som enligt domstolen ska gälla för unionsdomstolen vid sin prövning, som tribunalen i förevarande fall vidtog de åtgärder för processledning som anges ovan i punkt 28.

64 Det är nämligen den behöriga unionsmyndigheten som, vid ett eventuellt bestridande, ska visa att det finns grund för de skäl som har åberopats mot den berörda personen, och inte den berörda personen som ska bevisa motsatsen, det vill säga att det saknas grund för skälen (domen i målet Kadi II, punkt 121).

65 Det krävs inte att myndigheten vid unionsdomstolen förebringar samtliga av de uppgifter och bevis som är knutna till de skäl som anförs i den av sanktionskommittén överlämnade redogörelsen. Däremot är det viktigt att de uppgifter och den bevisning som inges stöder de skäl som har åberopats mot den berörda personen (domen i målet Kadi II, punkt 122).

66 Om den behöriga unionsmyndigheten inte är i stånd att efterkomma unionsdomstolens begäran, ska unionsdomstolen grunda sin bedömning på enbart de omständigheter som den har upplysts om, vilket i det förevarande fallet vill säga de uppgifter som återfinns i den av sanktionskommittén överlämnade redogörelsen för skälen, eventuella yttranden och uppgifter som ingetts av den berörda personen och den behöriga unionsmyndighetens svar på yttrandet. Om det på grundval av dessa omständigheter inte går att sluta sig till att det finns stöd för ett visst skäl ska unionsdomstolen underkänna det såsom grund för beslutet om att uppta eller behålla det aktuella namnet i förteckningen (domen i målet Kadi II, punkt 123).

67 Om däremot relevant information och bevisning inges av den behöriga unionsmyndigheten, ska unionsdomstolen pröva huruvida de omständigheter som har åberopats kan anses styrkta genom nämnda uppgifter eller bevisning och uppskatta bevisvärdet därav med beaktande av omständigheterna i målet och mot bakgrund av eventuella yttranden beträffande dessa omständigheter som har ingetts av, bland annat, den berörda personen (domen i målet Kadi II, punkt 124). Unionsdomstolen ska därvid i förekommande fall använda sig av metoder som gör det möjligt att förena berättigade säkerhetshänsyn när det gäller arten av och källorna till de uppgifter som har beaktats vid antagandet av den berörda rättsakten, med nödvändigheten av att i tillräcklig utsträckning säkerställa den enskildes processuella rättigheter, enligt det tillvägagångssätt som domstolen angett i punkterna 125–129 i domen i målet Kadi II.

68 Med hänsyn till att de restriktiva åtgärderna i fråga är av förebyggande karaktär gäller följande. Om unionsdomstolen vid laglighetsprövningen av den angripna rättsakten, vilken beskrivs i punkterna 117–129 i domen i målet Kadi II, finner att åtminstone ett av de skäl som nämns i den redogörelse för skälen som har lämnats av sanktionskommittén är tillräckligt precist och konkret, stöds av fakta och i sig utgör en tillräcklig grund för rättsakten, ska den omständigheten att andra av dessa skäl inte uppfyller dessa kriterier inte motivera en ogiltigförklaring av rättsakten. Om fallet är det motsatta ska den angripna rättsakten ogiltigförklaras (domen i målet Kadi II, punkt 130).

69 Det följer av bedömningen ovan att rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd förutsätter att den behöriga unionsmyndigheten till den berörda personen lämnar ut sanktionskommitténs redogörelse för skälen, som utgör grunden för beslutet att uppta eller behålla personens namn i den omtvistade förteckningen, bereder vederbörande tillfälle att på ett ändamålsenligt sätt ge sin ståndpunkt i detta avseende till känna samt omsorgsfullt och opartiskt prövar de anförda skälen mot bakgrund av de yttranden och eventuell bevisning som ingetts av den berörda personen (domen i målet Kadi II, punkt 135).

70 Iakttagandet av dessa rättigheter innebär, om ett domstolsförfarande inleds, bland annat att unionsdomstolen ska kontrollera att de skäl som anförs i sanktionskommitténs redogörelse är tillräckligt precisa och konkreta, och i förekommande fall – mot bakgrund av de uppgifter som ingetts – att de faktiska omständigheter som ligger till grund för skälen är styrkta (domen i målet Kadi II, punkt 136).

71 Däremot kan det inte i sig anses utgöra ett åsidosättande av de ovannämnda rättigheterna att den behöriga unionsmyndigheten inte tillhandahåller den berörda personen, och i ett senare skede unionsdomstolen, uppgifter och bevisning – beträffande den redogörelse för skälen som ligger till grund för det aktuella beslutet – som endast sanktionskommittén eller den berörda medlemmen i Förenta nationerna (FN) har i sin besittning. I en sådan situation har unionsdomstolen – på vilken det ankommer att mot bakgrund av de yttranden och eventuell bevisning som ingetts av den berörda personen, och den behöriga unionsmyndighetens svar på yttrandet, pröva de skäl som anges i sanktionskommitténs redogörelse – emellertid inte några ytterligare uppgifter eller någon bevisning till sitt förfogande. Det betyder att om unionsdomstolen inte kan finna att det finns stöd för skälen, kan de inte godtas som grund för det angripna beslutet om upptagande i förteckningen (domen i målet Kadi II, punkt 137)

72 I förevarande fall har Abdulbasit Abdulrahim – enligt vad som angetts i sanktionskommitténs redogörelse för skälen (se ovan punkt 6) – i huvudsak kritiserats för ”ett medvetet deltagande i en enhet med kopplingar till al-Qaida och dess terroristverksamhet”, det vill säga LIFG. Abdulbasit Abdulrahim har närmare bestämt kritiserats för att han haft höga befattningar inom LIFG, att han fortsätter att ha nära kontakt med framstående företrädare för LIFG i Förenade kungariket, att han är associerad med cheferna på hjälporganisationen SANABEL, att han är nära associerad med Ghuma Abd’rabbah, Tahir Nassuf och Abdulbaqi Mohammed Khaled, samt slutligen att han är nära förbunden med Ismail Kamoka.

73 När det gäller den allmänna motivering som anförts mot Abdulbasit Abdulrahim, grundar den sig på två gemensamma förutsättningar som uttryckligen anges i redogörelsen för skälen. Det gäller dels att Abdulbasit Abdulrahim har ”deltagit” i LIFG, dels att denna organisation ursprungligen var associerad med al-Qaida och därefter gick samman med denna organisation, vilket innebar att samtliga medlemmar och associerade i LIFG uppfyllde kraven för att tas upp i sanktionskommitténs förteckning såsom personer med kopplingar till al-Qaida. Abdulbasit Abdulrahims påstådda koppling till al-Qaida grundar sig uteslutande på dennes kopplingar till LIFG och på det förhållandet att LIFG gjorde gemensam sak med al-Qaida, varvid LIFG officiellt gick samman med al-Quaida i november 2007.

74 Båda dessa förutsättningar kan emellertid inte anses helt styrkta och välgrundade med hänsyn dels till Abdulbasit Abdulrahims detaljerade bestridande, dels till oberoende konstateranden rörande de faktiska omständigheterna som gjorts av behöriga engelska domstolar i avgöranden som ingetts av Abdulbasit Abdulrahim och som tillförts handlingarna i målet.

75 När det gäller innehållet i Abdulbasit Abdulrahims bestridande, finns det anledning att särskilt beakta den skriftliga vittnesattest (*witness statement*) som lämnats av Abdulbasit Abdulrahim den 13 mars 2009 (bilaga 11 till ansökan), en skrivelse från Abdulbasit Abdulrahims advokater till kommissionen av den 19 augusti 2009 som svar på redogörelsen för skälen (bilaga 4 till rådets replik), och skrivelsen från Abdulbasit Abdulrahims advokater till kommissionen av den 16 april 2010, som upprättats inom ramen för omprövningsförfarandet avseende Abdulbasit Abdulrahims fall (bilaga 1 till Abdulbasit Abdulrahims yttrande efter återförvisningen).

76 Abdulbasit Abdulrahim har i huvudsak hävdat att han aldrig haft något samröre med al-Qaida, Osama Bin Laden eller talibannätverket och att han inte på något sätt har haft något samröre med terroristaktiviteter. När det gäller hans påstådda deltagande i al-Qaida, har han särskilt gjort gällande att han flydde från Libyen, eftersom han var motståndare till överste Khadaffis regim och att han hotades till livet. Detta var skälet till att han beviljades asyl i Förenade kungariket. Han anslöt sig till LIFG år 1996, eftersom denna organisation var motståndare till överste Khadaffi och befrämjar islam. Han har dock tillagt att han slutade att delta på något sätt från och med slutet av år 2000 eller början av år 2001. När det gäller påståendet om LIFG:s associering med al-Qaida, har han gjort gällande att endast en del av ”den afghanska gruppen av LIFG” anslöt sig till al-Qaida år 2007, vilket även har bekräftats av Ayman Al-Zawahiri i en intervju den 17 april 2008. Abdulbasit Abdulrahim har förklarat att han, om tribunalen anser det nödvändigt, kan åberopa vittnen till styrkande av hans uttalanden jämte ett yttrande från en sakkunnig angående LIFG:s organisation och aktiviteter samt angående situationen i Libyen.

77 Eftersom det saknas andra uppgifter eller bevis som åberopats av svarandeinstitutionerna till stöd för påståendet om Abdulbasit Abdulrahims anslutning till LIFG, finner tribunalen att detta påstående har styrkts enbart såvitt avser perioden från år 1996 till och med slutet av år 2000 eller början av år 2001, det vill säga en period som inte specifikt omfattas av påståendet om associeringen mellan LIFG och al-Qaida, och ännu mindre av påståendet om ett samgående mellan dessa båda enheter i november 2007. Tribunalen påpekar i detta hänseende att enligt vad Abdulbasit Abdulrahim har gjort gällande var han inte längre medlem i LIFG sedan närmare ett år tillbaka när han upptogs i sanktionskommitténs förteckning den 6 oktober 2001. Tribunalen framhåller även att den period beträffande vilken det är styrkt att Abdulbasit Abdulrahim var medlem i LIFG (det vill säga från år 1996 till och med slutet av år 2000 eller början av år 2001) ligger tidsmässigt långt ifrån den dag då han togs upp i den omtvistade förteckningen (det vill säga den 22 december 2008) (se, för ett liknande resonemang, domen i målet Kadi II, punkt 156).

78 I den mån de innehåller relevanta bedömningar angående LIFG och dess medlemmar, finner tribunalen även skäl att beakta vissa avgöranden från behöriga engelska domstolar som Abdulbasit Abdulrahim tillfört handlingarna i målet, nämligen dom av den 27 april 2007, DD and AS v. Secretary of State for the Home Department SC/50/2005 and SC/42/2005, från Special Immigration Appeal

Commission (SIAC), dom av den 14 november 2008, AU and Others v. Secretary of State of the Home Department [2008] EWHC 2789 (Admin), från High Court of Justice (Queen's Bench Division, Administrative Court), och dom av den 30 april 2009, AV v. Secretary of State for the Home Department [2009] EWHC 902 (Admin), från High Court of Justice (Queen's Bench Division, Administrative Court) (bilagorna 3, 4 respektive 5 till repliken till kommissionen).

79 Dessa avgöranden bekräftar att Förenade kungarikets säkerhetstjänst åtminstone fram till mars 2004 inte ansåg att LIFG utgjorde något hot mot den nationella säkerheten, eftersom LIFG:s huvudsakliga syfte då var att avsätta den libyska regeringen. Avgörandet från SIAC visar således bland annat att LIFG förbjöds som terroristorganisation i Förenta staterna först år 2004 och i Förenade kungariket den 14 oktober 2005.

80 Det framgår vidare av dessa avgöranden att enligt behöriga engelska domstolar var det även efter år 2001 och fram till år 2007 och därefter inte samtliga medlemmar i LIFG som associerade sig eller anslöt sig till al-Qaida, utan endast en del av dessa. Dessa domstolar har således inte velat fastställa att det förhållandet att en person var knuten till LIFG automatiskt visade att denna person hade en koppling till al-Qaida. Den ståndpunkt som dessa domstolar intog var snarare att vissa medlemmar i LIFG kan ha anslutit sig eller ha varit anknutna till al-Qaida, medan andra uteslutande fortsatte att vara fokuserade på Libyen. Enligt dessa domstolar är det således nödvändigt att i varje enskilt fall undersöka om det föreligger kopplingar till al-Qaida på grundval av sådana specifika åtgärder som vidtagits av var och en av de berörda personerna.

81 Tribunalen påpekar att två av dessa tre avgöranden meddelades innan Abdulbasit Abdulrahims namn infördes i den omtvistade förteckningen.

82 Mot denna bakgrund kunde enbart den bevisade omständigheten att Abdulbasit Abdulrahim var medlem i LIFG under den period beträffande vilken han medgett att han var medlem, inte utgöra grund för att på unionsnivå anta restriktiva åtgärder mot honom i egenskap av en person anknuten till al-Qaida.

83 När det sedan gäller de mer specifika skäl som anförts mot Abdulbasit Abdulrahim i sanktionskommitténs redogörelse och som upprepats i redogörelsen för skälen, är dessa inte tillräckligt precisa och konkreta för att uppfylla de krav som följer av motiveringsskyldigheten och principen om en effektiv domstolsprövning. Under alla omständigheter vinner dessa skäl inte stöd av någon uppgift eller bevisning som kan styrka att de är välgrundade mot bakgrund av de faktiska omständigheterna, och detta trots att de på punkt efter punkt på ett klart och detaljerat sätt har bestritts av Abdulbasit Abdulrahim.

84 När det gäller det första specifika skäl som anförts i redogörelsen för skälen (se sammanfattningen i punkt 72 ovan), har det inte åberopats någon uppgift eller bevisning som stöder det påstående på vilket det grundas, trots att Abdulbasit Abdulrahim förnekat att han ”haft höga befattningar inom LIFG”.

85 När det gäller det andra specifika skäl som anförts i redogörelsen för skälen (se sammanfattningen i punkt 72 ovan), är påståendet om att Abdulbasit Abdulrahim fortsatt ”att ha nära kontakt med framstående företrädare för LIFG i Förenade kungariket”inte tillräckligt precist och konkret, med hänsyn till att det inte lämnats någon uppgift om de berörda personernas identitet eller arten av dessa ”nära kontakter”. Under alla omständigheter är påståendet inte tillräckligt underbyggt mot bakgrund av de detaljerade förklaringar som lämnats av Abdulbasit Abdulrahim, vilka har sammanfattats ovan i punkt 76.

86 När det gäller det tredje specifika skäl som anförts i redogörelsen för skälen (se sammanfattningen i punkt 72 ovan), har det inte åberopats någon uppgift eller bevisning som stöder det påstående på vilket det grundas, trots att Abdulbasit Abdulrahim har förnekat att han är ”nära associerad med cheferna för hjälporganisationen SANABEL”.

87 När det gäller det fjärde specifika skäl som anförts i redogörelsen för skälen (se sammanfattningen i punkt 72 ovan), det vill säga att Abdulbasit Abdulrahim var ”nära associerad med Ghuma Abd’rabbah, Tahir Nassuf och Abdulbaqi Mohammed Khaled”, har Abdulbasit Abdulrahim i sin skriftliga vittnesattest av den 13 mars 2009 och i skrivelsen från hans advokater till kommissionen av den 19 augusti 2009 bland annat redogjort för att han var bekant med Ghuma Abd’rabbah enbart ”socialt”, eftersom han kommer från samma del av Libyen som denne, att han vid ett enda tillfälle varit hemma hos Tahir Nassuf och att han senast träffade honom år 2003 eller år 2004, och att Abdulbaqi Mohammed Khaled, som var hans svärfar, också felaktigt hade upptagits i den omtvistade förteckningen på grund av sin associering med LIFG. I sina inlagor har Abdulbasit Abdulrahim angett att han känner många medlemmar i den libyska utlandsgemenskapen i Förenade kungariket, eftersom det är en liten gemenskap där de flesta flyktingar känner och hjälper varandra, men att det var omöjligt att veta om en medlem av denna gemenskap var inblandad i terrorism eller inte. Eftersom det saknas någon annan detaljerad förklaring angående dessa tre personer, arten av deras kopplingar till Abdulbasit Abdulrahim och deras personliga inblandning i terroristaktiviteter av något slag, finner tribunalen att det fjärde specifika skälet inte stöds av tillräcklig bevisning.

88 När det gäller det femte specifika skäl som åberopats i redogörelsen för skälen (se sammanfattningen i punkt 72 ovan), det vill säga att Abdulbasit Abdulrahim var ”nära förbunden med Ismail Kamoka”som i juni 2007 i Förenade kungariket erkänt sig skyldig till att ha deltagit i en terroristaktion, har Abdulbasit Abdulrahim i sin skriftliga vittnesattest av den 13 mars 2009 och i skrivelsen från hans advokater till kommissionen av den 19 augusti 2009 bland annat uppgett att han hade träffat Ismail Kamoka i Saudiarabien under sina universitetsstudier, att Ismail Kamoka sökt asyl i Förenade kungariket ungefär två år innan han själv, att de senast setts för två eller två och ett halvt år sedan, men att han saknade kännedom om att han skulle ha dömts för brott. Mot bakgrund av dessa detaljerade förklaringar, kan det inte anses tillräckligt styrkt att Abdulbasit Abdulrahim ”var nära förbunden” med Ismail Kamoka. Även om det antas vara styrkt att Ismail Kamoka dömts för terrorbrott, så kan detta inte läggas Abdulbasit Abdulrahim till last när det saknas annan bevisning som styrker dennes personliga inblandning i terrorism. Följaktligen finner tribunalen att det femte specifika skälet inte stöds av tillräcklig bevisning.

89 I förevarande fall kan inte några uppgifter i redogörelsen för skälen styrka att Abdulbasit Abdulrahim i materiellt hänseende hade kopplingar till al-Qaida vid tidpunkten då han upptogs i den omtvistade förteckningen.

90 Inte heller de handlingar som bilagts det till kansliet den 20 januari 2014 ingivna svaret från kommissionen med anledning av tribunalens processledningsåtgärd ger vid handen att de skäl som anförts mot Abdulbasit Abdulrahim är välgrundade. Tribunalen finner dessutom att dessa handlingar a priori saknar relevans, eftersom de till största delen avser tiden efter upptagandet av Abdulbasit Abdulrahims namn i sanktionskommitténs förteckning och efter antagandet av förordning nr 1330/2008. Dessutom har de inte kunnat beaktas av sanktionskommittén eller kommissionen för att bedöma huruvida en frysning av Abdulbasit Abdulrahims penningmedel var lämplig.

91 I synnerhet visar den skriftliga vittnesattesten (*witness statement*) från chefen för antiterroristavdelningen vid FCO av den 18 maj 2011 vid High Court, i målet The Queen on the application of Abdulbasit Abdulrahim v. Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs (bilaga 1 till kommissionens svar), i huvudsak att det ursprungliga beslutet från FCO att föreslå att Abdulbasit Abdulrahim upptas i sanktionskommitténs förteckning i juli 2008 väsentligen grundade sig på ”att de tjänstemän som var ansvariga för ärendet trodde att det fanns övertygande utredning som gav vid handen att [Abdulbasit Abdulrahim] var medlem i [LIFG]”och således ”associerad med

al-Qaida” (punkt 21). Det finns emellertid inte någon uppgift eller bevisning som stöder detta antagande, trots att den redogörelse som överlämnats av Förenade kungariket till sanktionskommittén med anledning av detta beslut för att motivera upptagandet i förteckningen på samtliga punkter motsvarar lydelsen i sanktionskommitténs redogörelse för skälen.

92 Bilaga 2 till kommissionens svar innehåller en transkribering av det tal som hölls av Ayman Al Zawahiri och Abu Laith Al Libi den 3 november 2007, i vilket den formella sammanslagningen mellan LIFG och al-Qaida tillkännagavs. Denna handling saknar emellertid relevans i förevarande fall med hänsyn till vad som redan anförts i samband med prövningen av den allmänna motivering som anförts mot Abdulbasit Abdulrahim (se ovan punkterna 73–82).

93 Bilaga 3 till kommissionens svar utgörs av en skrivelse av den 8 december 2010 som Förenade kungarikets permanenta representant skickade till ordföranden för sanktionskommittén. Där angavs bland annat skälen för att denna medlemsstat stödde begäran om att Abdulbasit Abdulrahim skulle strykas från sanktionskommitténs förteckning, men skrivelsen innehöll inte några närmare skäl till varför upptagandet av Abdulbasit Abdulrahim i denna förteckning hade ansetts motiverat i juli 2008.

94 Bilaga 4 till kommissionens svar utgör en skrivelse från FCO till kommissionen av den 18 januari 2014, som är en följeskrivelse till handlingarna i bilagorna 1, 2 och 3.

95 Bilagorna 5 och 6 till kommissionens svar består av tidningsartiklar i vilka det redogörs för sammanslagningen mellan LIFG och al-Qaida år 2007. De saknar relevans i förevarande fall med hänsyn till vad som redan anförts i samband med prövningen av den allmänna motivering som anförts mot Abdulbasit Abdulrahim (se ovan punkterna 73–82).

96 Slutligen utgör bilagorna 7, 8 och 9 till kommissionens svar artiklar eller undersökningar som väsentligen innehåller allmän information angående LIFG, al-Qaida eller islamistisk terrorism i Förenade kungariket. De avser över huvud taget inte det särskilda fallet avseende Abdulbasit Abdulrahim.

97 Av ovanstående bedömning och enbart de handlingar som tribunalen förfogar över i målet framgår att inte något av de påståenden som framställts mot Abdulbasit Abdulrahim i sanktionskommitténs redogörelse för skälen kunde ligga till grund för antagandet av restriktiva åtgärder på unionsnivå mot Abdulbasit Abdulrahim. Detta gäller dels på grund av en bristande motivering, dels på grund av avsaknaden av uppgifter eller bevisning som kan underbygga de berörda skälen med hänsyn till att Abdulbasit Abdulrahim utförligt har förnekat dessa påståenden (se, för ett liknande resonemang, domen i målet Kadi II, punkt 163).

98 Mot denna bakgrund ska förordning nr 1330/2008 ogiltigförklaras med stöd av de skäl som angetts i föregående punkt (se, för ett liknande resonemang, domen i målet Kadi II, punkt 164). Det saknas därvid anledning att pröva de övriga grunder, anmärkningar och argument som anförts av Abdulbasit Abdulrahim.

Rättegångskostnader

99 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Abdulbasit Abdulrahim har yrkat att rådet och kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom rådet och kommissionen har tappat målet, ska Abdulbasit Abdulrahims yrkande bifallas när det gäller talan om ogiltigförklaring, vilket inbegriper rättegångskostnaderna i målet om överklagande vid domstolen.

100 Med hänsyn till att Abdulbasit Abdulrahim har beviljats rättshjälp och att tribunalen har förpliktat svarandeinstitutionerna att ersätta hans rättegångskostnader, är institutionerna enligt artikel 97.3 i rättegångsreglerna skyldiga att återbetala de medel som har utgetts för rättshjälp till tribunalens kassa.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (tredje avdelningen)

följande:

1) **Kommissionens förordning (EG) nr 1330/2008 av den 22 december 2008 om ändring för hundratredje gången av rådets förordning (EG) nr 881/2002 om införande av vissa särskilda restriktiva åtgärder mot vissa med Usama bin Ladin, nätverket al-Qaida och talibanerna associerade personer och enheter, ogiltigförklaras i den del den rör Abdulbasit Abdulrahim.**

2) **Europeiska unionens råd och Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de rättegångskostnader som Abdulbasit Abdulrahims åsamkats med anledning av talan om ogiltigförklaring samt ersätta de medel som tribunalen utgett i form av rättshjälp.**

Papasavvas Forwood Bieliūnas

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 17 december 2014.

Underskrifter